

[Jørgen Tved]

Jeg mener også, jeg allerede har erfaret, at det, at man er gammel i gårde, ikke altid betyder, at man har erhvervet den store visdom.

Når jeg siger det, så er det, fordi jeg meget opmærksomt har hørt på den debat, der har været i dag. Jeg har hørt mange alvorlige mennesker stå heroppe og beskæftige sig med ting, som jeg mener lå lidt fjernt før den 8. september.

Der er ting som arbejdsløsheden. Jeg kan blive rørt til tårer, når jeg hører, hvordan partiet Venstre interesserer sig for familiepolitik, hvordan man vil sørge for, at i hvert tilfælde de 300.000 arbejdsløse, som er et resultat af regeringens politik, vil få lejlighed til at være mere sammen med deres børn, end de vel i virkeligheden ønsker. Jeg har derimod ikke hørt ret meget om, hvordan vi angriber dette problem med de mange arbejdsløse. Hvordan sætter vi ind, for at der kan blive skabt arbejde, for at der kan blive sat nogle foranstaltninger i værk, så også de 300.000 kan få tid til at beskæftige sig lidt med produktion og det, der skal foregå uden for familierne?

Jeg kan også blive meget imponeret, når jeg hører, hvordan man modtager de mange signaler om fred og nedrustning og om, hvordan man skal skrotte det militære isenkram. Ja, nogle siger jo ligefrem, at det må besvares med, at vi køber flere kanoner, og de, der går længst her i salen, Socialdemokratiet, siger, at vi skal klare en nulløsning.

Nu er der et gammelt ordsprog, der fortæller, at man skal feje for sin egen dør, før man fejrer for andres. Jeg kunne godt forestille mig, at dette Folketing var så fornuftigt, at man sagde, at nu er der nogle, der har vist vejen, nogle, der ligesom har sagt til os: Vi kan altså godt undvære både atomraketter og andet djævelskab. Ville det ikke være rimeligt, om det danske Folketing pålagde regeringen at sige: Nu skrotter vi også de mange kanoner og andet, som vi har her, og så sparer vi de penge, der kunne bruges til mange andre ting?

Jeg kan også blive en smule imponeret over, at landets undervisningsminister bogstavelig talt kan vade igennem tusindvis af unge, der har nedlagt deres arbejde på uddannelsesinstitutionerne for at gå i demonstration hernede, for at protestere mod, at man ødelægger deres fremtid, prøver at nedlægge deres institutioner

og så presse flere elever ind i de institutioner, der bliver tilbage. Hvad siger landets undervisningsminister? Ja, han siger: Vi har lagt beslutningsprocessen ud i amter og kommuner, jeg kan ikke gøre noget!

Jamen hvad ville der nu ske, hvis de samme amter, hvis de samme kommuner på baggrund af den decentralisering af beslutningsprocessen, som man taler så meget om, f.eks. sagde til undervisningsministeren: Vi har faktisk ikke råd til at have hverken skoler eller andre former for uddannelsesinstitutioner. Ville undervisningsministeren så fortsat læne sig tilbage og sige: Det er ikke mit bord, det er noget, de skal klare ude i områderne? Ja, man kan naturligvis binde kommuner og amter på både hænder og fødder, tage pengene fra dem og sige, at der må ikke ske nogen udvidelse, der skal tværtimod ske nogle nedskæringer, og så bagefter sige: Det er ikke mit ansvar, det er ikke mit bord.

Så har jeg måske også fået det ud af debatten, at jeg forstår, hvorfor Socialdemokratiet har valgt så lang en formand, for der skal rækkes langt ind over midten, for at man kan få lavet de rævestreger, som betyder, at almindelige mennesker i dette land i hvert tilfælde ikke får en forbedring af deres situation. Der skal være tilbageholdenhed over for lønarbejderne, og pensionisterne kan blive spist af med et par hundrede kroner, hvoraf skattevæsen og andet tager det meste.

Der skal altså holdes igen og vises tilbageholdenhed, og så kan jeg godt forstå, at der skal længde til for at nå over til den højre side i salen for at få skabt et sammenhold, der kan fortsætte nedskæringspolitikken.

Korneliusen (S):

Statsministeren sagde i åbningstalen, at det er vigtigt, at vi uddannelsesmæssigt og kulturelt forbereder os på at gå ind i det nye samfund. Det er utrolig flot sagt, og det er utrolig rigtigt sagt.

Jeg er fuldstændig enig i indledningen til uddannelsesafsnittet, men når jeg så læser resten af uddannelsesafsnittet, synes jeg, der er for få visioner og for få konkrete forslag til at underbygge indledningsreplikken.

Der er tre overordnede synspunkter, som sammen og hver for sig peger i retning af nyvurderinger på uddannelsesområdet.